

không ra. Bô-rét đã hạ lệnh cho nàng đến phòng chàng để làm tình nhưng với dụng ý kiểm soát chàng.

Tâm trí Văn Bình rối như tơ vò. Thoạt gặp cô gái bởi phòng Nina, chàng hơi ngỡ ngợ. Chàng bắt đầu hy vọng khi nàng hẹn đến đêm. Tuy nhiên, chàng không tin rằng Nina là Z-233 vì chàng gián tiếp gọi tới mặt khâu mà nàng vẫn đứng đưng như không.

Sự hiện diện của Nina trong khám đường KGB đã làm chàng sửng sờ thật sự. Trung ương C.I.A. không hề yêu cầu chàng tiếp xúc với những chiến hữu của Penkôpky tại Mạc tư khoa. Bô-rét đã bịa đặt hoàn toàn, hay sự việc xảy ra hoàn toàn có thật? Văn Bình không đủ yếu tố để trả lời. Nina là nạn nhân oan uổng hay là chiến hữu của tổ chức gián điệp chống số viết Penkôpky? Hay nàng là nhân viên KGB đóng trò «khổ nhục kế»?

Văn Bình đã thắc mắc càng thắc mắc thêm, bởi vậy sự thèm muốn cố hữu và vô tận của chàng đã tắt ngúm trước tấm thân vệ nữ bốc lửa uốn éo trên nệm trắng muốt.

4g 5p.

Còn 10 phút nữa.

Văn Bình phải có thái độ dứt khoát. Chàng bèn kéo Vêlana ngoảnh lại phía chàng. Tưởng chàng đòi hỏi, cô gái số viết vội nhào người ra ôm cứng lấy chàng. Hoảng hốt chàng giằng ra :

— Không, không.

Vêlana chống cùi tay xuống giường :

— Anh không yêu em nữa ư ?

— Thật thật với em, anh: . hơi mệt.

— Chẳng sao, lát nữa anh sẽ hết mệt.

— Nhưng mà...

— Đừng kiếm cớ nữa, Này, em hỏi thật anh, anh đang đợi ai ?

— Chẳng đợi ai cả.

— Tại sao anh đuổi em ?

— Anh có đuổi em đâu.

— Vậy em nằm lại. Anh mệt thì em xin phép anh được ngủ một giấc. Đêm qua làm việc đến gần sáng, bây giờ buồn ngủ quá.

Văn Bình lại nhìn đồng hồ.

Chết rồi, đã 4 giờ 12 phút. Chẳng không thể chần chừ thêm nữa. Chàng phải diễm huyết cho Vêlana mê man. Nhưng Vêlana đã thông chân xuống giường. Cũng như chàng, nàng vừa cúi nhìn đồng hồ. Nếu chàng xấn tới, vung ngón tay ra, nàng sẽ điết. Tỉnh dậy, nàng sẽ báo cáo với Bô-rét. Văn Bình đành sử dụng hạ sách. Chàng bước nhanh lại ầu, đặt bàn tay vào quả nầm.

Vêlana để nguyên thân thể lỏa lồ khua chân ấy giếp rồi bước theo :

— Anh đi đâu đấy ?

Văn Bình quay lại gắt :

— Nằm đấy. Anh ra ngoài gọi bởi.

— Đề làm gì ?

— Dẫn mang lên chai rượu.

— Thiếu gì rượu trong phòng, anh uống từ giờ đến đêm mai cũng chưa hết.

4g 15p. Giờ hẹn với Z-233.

Văn Bình nghe tiếng giày bước nhẹ nhẹ trên thảm lên ngoài hành lang, rồi cánh cửa phòng được xô mạnh vào. Nếu không phải là võ sĩ giỏi nội công chàng đã té ngã.

Người vừa xô cửa là người mà chàng không tin sẽ đến, người mà chàng không hề chờ đợi.

Hắn là Bônkốp, giám đốc sở Phát triển Ngoại thương.

Văn Bình lạnh toát châu thân. Tại sao Bônkốp lại đến phòng chàng vào lúc 4g15 ? Hắn có thể là Z-233 được chăng ?

Mặt đỏ gay, Bônkốp đóng cửa sầm một tiếng chát tai, rồi xĩa ngón tay vào mặt Văn Bình, giọng to như hét :

— Kêvin, anh là thằng khốn nạn !

Velana luống cuống khoác áo vào người. Nhưng Bônkốp đã giật phăng xuống và ném xuống nền nhà, đi giày lên trên. Văn Bình cắn hầu lại :

— Anh làm gì vậy ?

Giọng Bônkốp rit lên :

— Tao sẽ giết mày.

Ý thức nghề nghiệp bùng dậy trong lòng Văn

Bình. Bônkốp ghen. Ghen một cách kinh khủng. Nhưng biết đâu hắn chỉ ghen giả vờ. Hắn xô cửa phòng Văn Bình, định nói mật hiệu thì gặp Velana. Hắn không thể tiết lộ cho nàng biết hắn là Z-233, chuyên đánh cắp tài liệu quốc phòng cung cấp cho gián điệp tây phương. Vì vậy hắn phải tiếp tục đóng trò ghen tuông quá khích.

Văn Bình bèn nắm tay hắn giọng ôn tồn :

— Kia, tôi tưởng anh đã đi Leningòrát rồi.

Bônkốp sửng sốt :

— Đi Leningòrát làm gì ? Mày muốn tao đi khuất mắt để mày ngủ lang với con dâm phụ Velana phải không ?

Văn Bình vừa dậm tiếng «Leningòrát», phần đầu của mặt khẩu. Chàng phải nói rõ hơn nữa :

— Ô kia, trời lạnh như thế này mà anh không mặc áo lông chồn ư ?

Bônkốp rú lên cười sảng sặc :

— Đồ điên .. Mày bảo tao đi Leningòrát, giờ đây lại bảo tao mặc áo lông chồn. Mày điên nhưng tao không điên ... Kêvin, tao không thể tiếp tục chịu đựng thêm nữa. Nay, mở mắt ra mà coi..

Leningòrát.. áo lông chồn ... Văn Bình vừa nhắc khéo mặt khẩu. Bônkốp không có phản ứng thân thiện nào hết. Hắn không phải là Z-233. Vậy ai mới là Z-233 ?

Văn Bình định nói thêm hai tiếng «Ba lê» và

«Tirana» thì Bônkốp đã rút súng. Hắn lên đạn đánh soạch và giơ súng lên ngang ngực. Đoàn... hòng súng tóe lửa, khói xông lên xanh lè. Văn Bình tinh mắt né sang bên, viên đạn xướt qua màng tang, chỉ cách một vài phân.

Văn Bình biết là Bônkốp cố tình giết chàng. Nếu bắn cảnh cáo hắn đã nhắm vào tay chân. Bônkốp là kẻ hãn giỏi, hắn chỉ có thể hụt phát thứ nhất. Vì vậy chàng phải cẩn hắn bắn phát thứ hai.

Chẳng may cho chàng, trong khi tránh viên đạn thứ nhất chàng không để ý tới sàn phòng vừa được đánh xi bóng loáng nên bị trượt một vệt dài như người trượt băng. Thế trượt tai hại này làm chàng mất quân bình. Trừ phi Bônkốp gặp rủi ro như súng hóc đạn hoặc luy nh quýnh bắn trật ra ngoài lần nữa, Văn Bình mới có hy vọng thoát chết.

Nhưng trong giây đồng hồ cực kỳ nguy nan ấy phép lạ đã diễn ra.

Bônkốp chưa kịp lấy cò thì một bóng người đã lao tới. Bóng người này là Vêlana. Nàng đã liều mạng nhào vào tay Bônkốp hòng làm trệch đường bắn của Bônkốp.

Và nàng đã thành công. Sợ bắn lầm Vêlana, Bônkốp vội bước tréo sang bên trái. Nhưng Vêlana đã quán chặt lấy hắn. Bônkốp quát lớn :

— Xê ra cho anh bắn nó.

Vêlana bấu vào vai Bônkốp :

— Sao được ? Anh phải nghĩ đến nhiệm vụ.

Anh phải nhớ lời dặn của đồng chí Bôrết.

Bônkốp hất Vêlana ngã chúi vào giường :

— Kệ cha Bôrết. Nó cậy có quyền nên ức hiếp chúng mình. Em đừng sợ, anh giết thẳng Kevin rồi sẽ làm bản điều trần đệ lên Ủy ban Trung ương Đảng.

Vêlana lồm cồm bò dậy. Bônkốp quay mũi súng lại, hướng vào ngực Văn Bình. Nhưng khi ấy đã muộn, Văn Bình đã có thể đổi phỏ dễ dàng. Chàng chỉ đứng cách Bônkốp một xải tay. Hắn chưa kịp nhả đạn thì Văn Bình đã giáng átêmi vào cườm tay cầm súng. Tuy giỏi võ Bônkốp vẫn chưa phải là đối thủ của Văn Bình. Nên chàng chỉ cần một thế nhu đạo bay bướm là hóa giải được hắn.

Lẽ ra Bônkốp phải biết thân phận mà rút lui về thế thủ. Đảng này hắn lại tiếp tục tấn công. Hắn rùn người xuống, rồi quạt một thế sấm bô vào vết hầu Văn Bình. Trong khi ấy, bàn chân trái của hắn được phóng mạnh vào hiểm huyết gần hạ bộ. Hai đòn võ Nga la tư của Bônkốp đều là đòn tới lợc, bất cứ bị trúng đòn nào Văn Bình cũng táng nạng. Quả là Bônkốp không chịu từ bỏ ý định giết người.

Văn Bình hoành tay cản đòn yết hầu đồng thời

nàng đầu gối lên để chế ngự bàn chân trái của Bônkốp. Chạm vào tay chân Văn Bình, Bônkốp bị tê buốt đến óc, như thể thân thể của chàng được kết tạo bằng bê-tông cốt sắt. Hấn loạng choạng trước khi ngã chúi vào cái bàn đêm. Cây đèn đêm bên trên bị kéo rớt xuống đất, chao đèn bằng sứ mỏng tan nát thành nhiều mảnh vụn, reo lên một âm thanh khô khan.

Một lần nữa, Văn Bình lại khinh địch. Hoặc đúng hơn, Văn Bình còn cố bám lấy hy vọng Bônkốp là Z.233. Vì vậy, chàng chỉ kháng cự lấy lệ. Chàng vung ngọn cước nhẹ là Bônkốp mê man. Song chàng đứng yên. Và chàng còn tiết rỏ nhắc tới phần nhĩ của mặt khẩu :

— Anh có hề gì không ? Khờ quá, từ Ba lê đến Mạc tư khoa và Tirana tôi chỉ gặp toàn chuyện phiền phức.

«Ba lê» và «Tirana» là tiếng chính của mặt khẩu. Nhưng Bônkốp lại phản ứng bằng cách cho tay vào túi. Vélana nhìn thấy trước tiên vệt thét lên :

— Cần thận, súng xi-a-nuya !

Bônkốp phải mất nửa giây đồng hồ để gỡ khóa an toàn, và đẩy viên đạn hóa chất giết người kinh khủng lên nòng. Không hiểu sao Văn Bình là người quyền cước trác tuyệt, tấn thủ nhanh như điện xẹt mà trong lúc ấy lại đứng trơ trơ trước họng

súng xi-a-nuya nhỏ bằng chiếc bút máy Pạc-ke. Có lẽ nội tâm chàng đang trải qua một cuộc xung đột dữ dội.

Và một lần nữa chàng lại thoát chết.

Thoát chết, nhờ Vélana.

Lúc ấy, nàng đứng cạnh Bônkốp. Viên giám đốc sở Phát triển Ngoại thương còn đang loay hoay với khẩu súng tối tân — vì quá tối tân nên máy móc cầu kỳ — thì Vélana đã huy người xuống, quét sống bàn tay vào thất dương Bônkốp. Không ngờ bộ váy đàn bà đẹp của nàng lại chứa đựng một sức mạnh dị thường. Trúng đòn giữa màng tang, Bônkốp ngã vật sang bên phải. Hấn giẫy một cái nhẹ rồi nằm im.

Vélana hoảng hốt đứng lên, kêu Văn Bình :

— Kévin, anh Kévin ...

Hai gã vệ sĩ Mông cổ đồ sộ đập toang cửa phòng chạy vào. Đang nói dở, Vélana ngưng bật.

Một tên vệ sĩ hỏi Vélana :

— Chuyện gì vậy ?

Vélana đáp :

— Đồng chí Bônkốp đột nhiên đến đây dùng súng độc được định bắn hạ ông Kévin. Vì hoàn cảnh bất khả kháng, tôi phải can thiệp ... Bây giờ yêu cầu anh liên lạc với đồng chí Bô-rét.

Tên vệ sĩ nhìn Bônkốp nằm song sượt trên nền nhà rồi hỏi :

— Đồng chí giám đốc chết rồi ư ?

Văn Bình lắc đầu :

— Không. Chắc chỉ ngắt đi một lát thôi.

Tên vệ sĩ nhắc điện thoại, xin số của Bô-rét.

Trong vòng một phút, tiếng nói của Bô-rét đã vang lên ở đầu dây. Tên vệ sĩ xưng tên rồi báo cáo sự việc xảy ra.

Bô-rét cần nhân :

— Trong khách sạn có ai biết không ?

Tên vệ sĩ đáp :

— Thưa không.

— Vậy các anh khiêng Bôn-kốp bằng cửa sau xuống xe chở vào khu hồi sinh. Đồng thời, gọi Vê-lana về văn phòng trình diện.

— Thưa còn ông Kê-vin ?

— Bảo anh ta cứ ngủ đi để lấy sức. Sáng mai 8 giờ sẽ có người đánh thức dậy.

Tên vệ sĩ vâng dạ một hồi rồi gác ống nói. Văn Bình thở dài rút diếu thuốc cuối cùng ra hút.

Cuộc tiếp xúc với Z-233 đã thất bại. Z-233 đã đến hay chưa đến? Z-233 là ai? Những dấu hỏi rối rưng quay cuồng trong óc Văn Bình. Dáng điệu thờ thẩn, chàng ti tay vào cửa sổ nhìn xuống đại lộ Các Mác rộng mênh mông.

V

Người đẹp Hoa Bắc

THẾ là hết một đêm ở Mạc tư khoa.

Văn Bình hăng ao ước cơ hội được nghênh ngang đến thủ đô Liên xô, la cà xuống xóm yên hoa, uống rượu vodka Leningrát trong phòng ấm áp với người đẹp giữa lúc bên ngoài đồ tuyết. Nhưng ao ước của chàng không thành.

Mạc tư khoa là cạm bẫy của du khách tây phương, mỗi bước đều có nhân viên mật vụ theo sau, nhưng cũng là thiên đường. Vì Liên xô thêm ngoại tệ hơn đất hạn thêm mưa rào nên du khách có thể tự do vào cửa hàng quốc doanh mua đồ và trả bằng... ngoại tệ, không phải đổi chác theo luật lệ hối đoái phiền phức. Quen với cảnh đợi tắc-xi rã rời từ chi ở Sài gòn, Văn Bình ao ước được gọi tắc-xi Mạc tư khoa. Trong thành phố có 11.000 tắc-xi do Nhà nước làm chủ, lúc nào kêu cũng có vì